

Sygn. akt II AKa 50/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 grudnia 2021 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Dorota Tyrała (spr.)

Sędziowie: SA – Rafał Kaniok

SO (del.) – Sławomir Machnio

Protokolant: Kamil Dyczewski

przy udziale Prokuratora Szymona Liszewskiego

po rozpoznaniu w dniu 2 grudnia 2021 r.

sprawy z wniosku

R. E.

syna S. i T. z d. W.

urodz. (...) w K.

o odszkodowanie i zadośćuczynienie za niewątpliwie niesłuszne tymczasowe aresztowanie w sprawie Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Północ w W. o sygn. akt IV K 636/11

na skutek apelacji wniesionej przez pełnomocnika wnioskodawcy

od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie

z dnia 5 października 2020 r., sygn. akt V Ko 349/19

I. utrzymuje w mocy wyrok w zaskarżonej części;

II. kosztami postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	<i>II AKa 50/21</i>
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	<i>I</i>	

1. CZĘŚĆ WSTĘPNA

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

wyrok Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie z dnia 5 października 2020 r., sygn. akt VKo 349/19

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	Zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy**Sąd Apelacyjny nie przeprowadzał postępowania dowodowego****2.1. Ustalenie faktów****2.1.1. Fakty uznane za udowodnione**

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów**2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów**

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

<p><u>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</u></p>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
Lp.	Zarzut	
1)	<p>Obraza prawa procesowego, tj. art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k., mająca wpływ na treść wyroku, polegająca na dowolnej i wybiórczej ocenie zebranego materiału dowodowego, przejawiająca się błędnym uznaniem, iż wnioskodawca nie udowodnił:</p> <p>a) poniesionej szkody, ponieważ dochodził odszkodowania za szkodę poniesioną przez (...) Sp. z o.o.,</p> <p>b) związku przyczynowo skutkowego pomiędzy tymczasowym aresztowaniem a wydaniem nakazu zapłaty</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzut bezzasadny.</p> <p>Pojęcie „odszkodowanie” jakim posługuje się 552 k.p.k. wskazuje na konieczność rekompensaty</p>		

powstałej szkody – czyli konieczność wyrównania powstałego uszczerbku o charakterze majątkowym na mieniu poszkodowanego (szkoda na mieniu) lub na osobie poszkodowanego (szkoda na osobie) - przy czym tak w doktrynie, jak i orzecznictwie zgodnie przyjmuje się, że z uwagi na cywilistyczny charakter odszkodowania za poniesioną szkodę oraz zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, gdy przepisy Kodeksu postępowania karnego nie określają tych pojęć ani zakresu roszczeń, trzeba odwołać się do odpowiednich przepisów Kodeksu cywilnego, a w szczególności: art. 361, 362, 363 § 2, art. 444, 445, 446, 447 k.c. Celem odpowiedzialności odszkodowawczej, w tym też wynikającej z art. 552 k.p.k., mającej charakter kompensacyjny, a więc nie mogącej przekraczać rozmiaru szkody – nie jest wzbogacenie poszkodowanego, a co za tym idzie winna być ona określona jednoznacznie (nie hipotetycznie) i mieć logiczne uzasadnienie w dostarczonych dowodach, a nie jak w przypadku zadośćuczynienia opierać się w określonym zakresie na zasadzie uznaniowości sądu. Podkreślenia przy tym wymaga, że podobnie jak w sytuacji dochodzenia roszczenia odszkodowawczego na podstawie przepisów prawa cywilnego – również w przypadku dochodzenia odszkodowania w oparciu o przepisy rozdziału 58 Kodeksu postępowania karnego – to na wnioskodawcy, zgodnie z art. 6 k.c., spoczywa ciężar dowodu istnienia szkody i jej rozmiaru oraz relacji kauzalnych między szkodą, a zdarzeniem ją wywołującym, w tym wypadku niesłusznym tymczasowym aresztowaniem.

W pełni podzielić należy stanowisko Sądu Okręgowego, że z tego obowiązku wnioskodawca w niniejszej sprawie nie wywiązał się. Z treści zarówno wniosku o odszkodowanie, jak i zarzutów wniesionej w sprawie apelacji wynika, że R. E. opiera swoje roszczenie na tym, że fakt jego aresztowania doprowadził do niemożności wywiązania się przez (...) Sp. z o.o. z zaciągniętych zobowiązań – a to ze względu na fakt, że Prezes Zarządu tej Spółki nie mógł prowadzić jej spraw na stan zdrowia, a jedyną upoważnioną osobą do reprezentacji Spółki był wnioskodawca jako jej prokurent, który jednoosobowo zarządzał nią, w tym nadzorował wszystkie inwestycje i regulował jej zobowiązania. Tymczasem:

1) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością jest spółką handlową o kapitałowym charakterze i posiada osobowość prawną – co oznacza, że Spółka z o.o. jest odrębną osobą prawną i odrębnym podmiotem odpowiedzialności cywilnoprawnej.

2) Zgodnie z treścią art. 109§1¹ k.c. prokura jest wyłącznie pełnomocnictwem udzielonym przez przedsiębiorcę podlegającego obowiązkowi wpisu do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej albo do rejestru przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego, które obejmuje umocowanie do czynności sądowych i pozasądowych, jakie są niezbędne do prowadzenia przedsiębiorstwa – i równocześnie zgodnie z treścią art. 109⁷ k.c. w każdej chwili może zostać odwołana przez organy wskazane w odpowiednich przepisach regulujących ustrój

i funkcjonowanie podmiotu gospodarczego jakim jest Spółka z o.o.; równocześnie w trakcie pozbawienia R. E. wolności – Spółka (...) miała swoje organy statutowe i mogła działać, zaś sam wnioskodawca ukrywał fakt swojego aresztowania.

Powyższe uwarunkowania powodują, iż brak jest podstaw do uznania, by ewentualne straty jakie w majątku (...) Spółki z o.o. wynikły w okresie tymczasowego aresztowania wnioskodawcy R. E. dają podstawę do dochodzenia roszczeń odszkodowawczych w postępowaniu uregulowanym w rozdziale 58 Kodeksu postępowania karnego – bowiem nie jest to jest to strata w mieniu poszkodowanego. Jedynie na marginesie wskazać należy, że przedłożone w sprawie dowody przez wnioskodawcę nie wykazują także, że powodem strat poniesionych przez (...) Spółka z o.o. było tymczasowe aresztowanie prokurenta, a nie inne zdarzenia – a zatem nie wykazany został wymagany przepisami związek przyczynowy.

W tym stanie rzeczy stwierdzić należy, że skoro stroną umów była Spółka (...) Sp. z o.o. – to ewentualne roszczenia R. E. związane z brakiem wynagrodzenia jakie miał uzyskać na podstawie umowy zlecenia z dnia 15 października 2010 r. zawartej z (...) Sp. z o.o. (vide k. 94), wynika stąd (według twierdzeń wnioskodawcy) konieczność pokrycia jako poręczyciel wekslowy zobowiązania (...) wobec (...) Sp. z o.o. w wysokości 165.619,00 zł wraz z odsetkami i kosztami procesu w wysokości 5688,00 zł wynikającymi z nakazu zapłaty z tytułu niewywiązania się z umowy, czy wreszcie brak zwrotu przez (...) Sp.

z o.o. zainwestowanych środków obrotowych w wysokości 500.000 zł dają podstawę do ich dochodzenia w innym postępowaniu na drodze cywilnoprawnej.

Wbrew twierdzeniom apelującego pełnomocnika wszystkie powyższe okoliczności dostrzegł Sąd I instancji – o czym świadczy treść sporządzonego w sprawie uzasadnienia. Nie można zatem uznać, by skarżący wykazał, że doszło w sprawie do obrazy prawa procesowego w postaci naruszenia art. 410 k.p.k. czy art. 7 k.p.k. Przypomnieć należy, że w przypadku stawiania zarzutu opartego o art. 438 pkt 2 lub pkt 3 k.p.k. aby był on skuteczny konieczne jest wykazanie przez skarżącego jakich konkretnie uchybień w procesie oceny poszczególnych dowodów dopuścił się Sąd meriti. Kontrola odwoławcza dokonana przez Sąd Apelacyjny nie wykazała, by Sąd Okręgowy oparł swoje orzeczenie na materiale zgromadzonym w sprawie, ale nieujawnionym na rozprawie głównej, bądź tylko na części materiału ujawnionego z pominięciem analizy całokształtu ujawnionych okoliczności (wówczas by doszło do obrazy art. 410 k.p.k.), bądź też by ocena dokonana przez Sąd I instancji wykazywała błędy natury faktycznej czy logicznej, albo też nie była zgodna ze wskazaniami wiedzy oraz doświadczenia życiowego (wówczas by doszło do obrazy art. 7 k.p.k.). Tym samym i ustalenia faktyczne przyjęte za podstawę rozstrzygnięcia zawarte w wyroku nie naruszają zasady swobodnej oceny dowodów, bo dowody stanowiące podstawę o ich poczynienia zostały poddane wszechstronnej analizie.

<p>Reasumując: dokonana przez Sąd meriti ocena dowodów zgromadzonych w sprawie została dokonana zgodnie z regułami wytyczonymi brzmieniem art. 7 k.p.k. Skarżący pełnomocnik – wskazując na jego zdaniem istniejące uchybienia – nie wykazał, by miały one wpływ na prawidłowość rozstrzygnięcia Sądu meriti. W tym stanie rzeczy argumenty zawarte w środku odwoławczym – nie są przekonujące dla wykazania zasadności zarzutu i mają charakter jedynie polemiczny. W efekcie nie została skutecznie podważona trafność rozstrzygnięcia tego Sądu.</p>		
Lp.	Zarzut	
<p>2)</p>	<p>Obraza prawa procesowego, tj. art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k., mająca wpływ na treść wyroku, polegająca na dowolnej i wybiórczej ocenie zebranego materiału dowodowego, manifestującej się nieprawidłowym przyjęciem, iż R. E. w czasie stosowania wobec niego tymczasowego aresztowania miał zapewnioną opiekę medyczną i psychologiczną</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzut chybiony i ściśle powiązany z zarzutami sformułowanymi w pkt 1 i 3 apelacji.</p> <p>Ponownie powtórzyć należy, że z naruszeniem art. 410 k.p.k. mamy do czynienia jedynie wówczas, gdy sąd opiera swoje orzeczenie na materiale zgromadzonym w</p>		

sprawie, ale nieujawnionym na rozprawie głównej, bądź tylko na części materiału ujawnionego i jego rozstrzygnięcie nie jest wynikiem analizy całokształtu ujawnionych okoliczności. W żadnej mierze natomiast dokonanie oceny dowodów i oparcie się na określonych z nich, przy jednoczesnym odmówieniu wiary dowodom przeciwnym nie stanowi naruszenia dyspozycji art. 410 k.p.k. (tak przykładowo: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 2020 r., V KK 323/20); z kolei podnosząc zarzut naruszenia art. 7 k.p.k. skarżący powinien wskazać konkretne okoliczności i dowody, które w przekonaniu skarżącego zostały wadliwie ocenione, a także na czym ta dowolna ocena polegała i jaki powinien być efekt prawidłowej oceny materiału dowodowego – takiego wskazania trudno doszukać się tak w treści zarzutu, jak i w treści sporządzonego uzasadnienia apelacji, a wszak właśnie w nim upatrywać należy szczegółowej argumentacji potwierdzającej lansowaną przez obrońcę tezę.

W realiach niniejszej sprawy treść pisemnych motywów wyroku przekonuje, iż Sąd Okręgowy ustalając okoliczności istotne dla wydania rozstrzygnięcia miał na uwadze całokształt materiału dowodowego w sprawie – w tym odniósł się do kwestii związanych z opieką medyczną i psychologiczną zapewnioną R. E. w czasie stosowania wobec niego tymczasowego aresztowania. Sąd Okręgowy przy dokonywaniu analizy dowodów nie pominął przy tym twierdzeń wnioskodawcy (popartych zeznaniami T. E. i S. E., którym o tym relacjonował), iż warunki panujące

w areszcie śledczym były „skandaliczne” i wymieniony nie miał zapewnionej opieki medycznej. Powyższe twierdzenia Sąd meriti skonfrontował z dokumentacją nadesłaną z Aresztu Śledczego W. – B. w W. (akta osobowe część A i (...) oraz książka zdrowia), a z niej wynika wbrew wyżej wymienionym depozycjom, że taką opiekę miał zapewnioną. W konsekwencji Sąd I instancji dał wiarę drugiej grupie dowodów – a równocześnie wskazał, iż niewątpliwie oczekiwania wnioskodawcy nie były dostosowane do możliwości tamtejszej służby zdrowia, niemniej nie oznacza to, że został on pozostawiony sam sobie.

Podkreślenia w tym miejscu wymaga, że zadośćuczynienie jest sposobem naprawienia krzywdy. „Chodzi tu o krzywdę ujmowaną jako cierpienie fizyczne, a więc ból i inne dolegliwości, oraz cierpienia psychiczne, czyli negatywne uczucia przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi lub następstwami uszkodzenia ciała czy rozstroju zdrowia w postaci np. zeszpecenia, wyłączenia z normalnego życia itp. Celem zadośćuczynienia jest przede wszystkim złagodzenie tych cierpień. Powinno ono mieć charakter całościowy i obejmować wszystkie cierpienia fizyczne i psychiczne, zarówno już doznane, jak i te, które zapewne wystąpią w przyszłości (a więc prognozy na przyszłość). Przy ocenie więc „odpowiedniej sumy” należy brać pod uwagę wszystkie okoliczności danego wypadku, mające wpływ na rozmiar doznanej krzywdy” (wyrok SN z 3.02.2000 r., I CKN 969/98, LEX nr 50824).

W efekcie uznać należy, że w analizowanej sprawie Sąd

I instancji wywiązał się w sposób prawidłowy z obowiązku ustalenia wszystkich okoliczności mających wpływ na wysokość zadośćuczynienia. Dostrzegając negatywne konsekwencje pobytu R. E. w tymczasowym aresztowaniu - Sąd meriti trafnie wskazał, że na wysokość zadośćuczynienia miały wpływ przede wszystkim długość okresu, w którym wnioskodawca był niesłusznie pozbawiony wolności, warunki pobytu w areszcie, możliwość utrzymywania kontaktu (miał kontakt z bratem i swoim obrońcą), brak dowodów, by wobec wnioskodawcy była stosowana w sposób bezprawny przemoc (R. E. w trakcie tymczasowego aresztowania nie zgłaszał skarg czy uwag na zachowania współosadzonych i funkcjonariuszy straży więziennej), a także fakt, że miał zapewnioną opiekę medyczną i psychologiczną. Bez znaczenia dla omawianej kwestii pozostają subiektywne odczucia poszkodowanego, że opieka medyczna była jedynie „formalna” (jak to zarzucił pełnomocnik), bowiem twierdzenie powyższe nie ma oparcia w rozsądnej ocenie jego sytuacji (dla porównania zob. M. Safjan [w:] Kodeks cywilny, t. 1, red. K. Pietrzykowski, 2018, kom. do art. 445, nb 9 i n.; G. Bieniek [w:] J. Gudowski i in., Kodeks..., t. 3, Zobowiązania. Część ogólna, 2018, kom. do art. 445, nb 6 i n.). Co istotne – relatywnie krótki okres pobytu wnioskodawcy w warunkach tymczasowego aresztowania nie pogłębiło na tyle ani schorzenia w postaci łuszczycy, ani nie wywołało takich zmian w kondycji psychicznej, by po opuszczeniu aresztu wymagane było wdrożenie rozwiniętego leczenia czy terapii.

Lp.	Zarzut	
3)	<p>Obraza prawa procesowego, tj. art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k., mająca wpływ na treść wyroku, polegająca na dowolnej i wybiórczej ocenie zebranego materiału dowodowego poprzez uznanie, iż pozbawienie wolności godziło w sfery życia R. E. takie jak wolność, czy prywatność, a pominięcie okoliczności skutkowało upokorzeniem, wynikającym z konieczności korzystania z tej samej odzieży przez cały okres pozbawienia wolności, brakiem środków higieny osobistej, jak również godziło w jego dobre imię i reputację oraz stygmatyzację wobec kontrahentów.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Zarzut nie zasługuje na uwzględnienie, bowiem ma charakter mpolemiczny.</p> <p>Wielokrotnie w swoich judykatach Sąd Najwyższy oraz orzecznictwo Sądów Apelacyjnych podkreśla, że ustalanie wysokości zadośćuczynienia pieniężnego wymaga uwzględnienia wszystkich okoliczności mogących mieć znaczenie w danym przypadku. Chodzi tu przede wszystkim o stopień i rodzaj cierpień fizycznych i psychicznych, ich intensywność, czas trwania, wiek pokrzywdzonego, rodzaj i rozmiar doznanych obrażeń, nieodwracalność następstw uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia itp. W realiach niniejszej sprawy słusznie Sąd Okręgowy ustalił, że w okresie niewątpliwie niesłusznego tymczasowego aresztowania wnioskodawcy w okresie od 6</p>		

września 2011 r. do 22 września 2011 r. – czyli trwającego przez okres 17 dni stosowanie tego środka zapobiegawczego w sposób bezprawny naruszyło jego dobro osobiste w postaci przede wszystkim jego prawa do wolności osobistej i prywatności. Sąd Okręgowy właściwie dostrzegł okoliczności dotyczące zarówno długotrwałości stosowanego wobec R. E. tymczasowego aresztowania, jak i warunki w jakich było ono wykonywane, związane z tym oraz ograniczenia w kontaktach z rodziną oraz traumatyczne przeżycia i poczucie krzywdy (wskazując, że wnioskodawca nie był wcześniej karany a zatem związany z zatrzymaniem i tymczasowym aresztowaniem stres był niewątpliwy). Równocześnie prawidłowo Sąd I instancji wskazał, że w okresie pobytu w warunkach pozbawienia wolności wnioskodawca miał kontakt ze swoim obrońcą oraz bratem; związany z pozbawieniem wolności stres nie wywołał trwałych skutków w postaci kłopotów somatycznych wnioskodawcy czy w zakresie jego kondycji psychicznej – wszystkim powyższym okolicznościom tym Sąd I instancji nadał właściwą miarę. Akcentowane przez pełnomocnika okoliczności, że w czasie stosowania wobec R. E. tymczasowego aresztowania fakt korzystania z tej samej odzieży przez cały okres pozbawienia wolności i brak środków higieny osobistej pogłębiał jego upokorzenie – nie mają większego znaczenia w sprawie skoro są to jedynie elementy składające się na subiektywną ocenę przeżyć związanych z pozbawieniem wolności i związanym z tym poczuciem krzywdy. Wbrew twierdzeniom apelującego fakt tymczasowego aresztowania R. E.

<p>pozostawał w ukryciu – trudno tym samym uznać, że powyższe godziło w jego dobre imię i reputację oraz stygmatyzację wobec kontrahentów.</p>		
Lp.	Zarzut	
<p>4)</p>	<p>Obraza prawa materialnego, tj. art. 552§4 k.p.k. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na uznaniu, iż naruszenie przez R. E. obowiązków wynikających z art. 75§1 k.p.k. w toku postępowania, w którym zastosowano wobec niego tymczasowe aresztowanie, które zostało następnie uznane za oczywiście niesłuszne ma znaczenie limitujące i wpływa na wysokość przyznanego zadośćuczynienia, podczas gdy powyższa okoliczność ma jedynie znaczenie przy badaniu, czy zastosowane tymczasowego aresztowania było oczywiście niesłuszne, natomiast nie ma wpływu na określenie wysokości zadośćuczynienia, choćby z tego względu, iż nie rzutuje na zakres krzywdy, jaka została wyrządzona wnioskodawcy zastosowaniem najsurowszego środka zapobiegawczego.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzut bezzasadny.</p> <p>Przepis art. 445 k.c. nie określa przesłanek, które pozwalają na szacowanie wysokości zadośćuczynienia, poprzestając jedynie na wymogu, że ma być ono odpowiednie. Ustalenie zatem przyczynienia się poszkodowanego zgodnie z treścią art. 362 k.c. daje Sądowi kompetencję</p>		

do zmniejszenia obowiązku naprawienia szkody czy wysokości zasądzzonego zadośćuczynienia.		
	Wniosek	
1) o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i przyznanie wnioskodawcy odszkodowania i zadośćuczynienia w wysokości wskazanej we wniosku, 2) zasądzenie od Skarbu Państwa	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Wnioski skarżącego pełnomocnika wnioskodawcy bezpodstawne wobec bezzasadności podniesionych zarzutów apelacyjnych. Formułując pod adresem Sądu I instancji zarzuty obraży prawa procesowego oraz prawa materialnego pełnomocnik wnioskodawcy podjął w istocie polemikę z dokonaną przez Sąd I instancji oceną materiału dowodowego i poczynionymi na tej podstawie ustaleniami faktycznymi, starając się przeforsować swoją odmienną ocenę w tym zakresie.		

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
Brak okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu	
1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	

<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p><u>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</u></p>	
<p>1.</p>	Przedmiot utrzymania w mocy
<p><i>Utrzymano w mocy wyrok w zaskarżonej części.</i></p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>Kontrola odwoławcza nie potwierdziła zasadności zarzutów sformułowanych w apelacji skarżącego pełnomocnika wnioskodawcy. Wyrok jest prawidłowy – nie doszło do zarzucanej obrazy art. 410 k.p.k. i art. 7 k.p.k., poczynione w oparciu o przeprowadzone dowody ustalenia faktyczne są bezsprzeczne. Brak podstaw do uznania, by doszło do zarzucanej obrazy prawa materialnego, tj. art. 552§4 k.p.k.</p>	
<p><u>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</u></p>	
<p><i>Nie dotyczy</i></p>	
<p>1.</p>	Przedmiot i zakres zmiany
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	

<p><u>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</u></p>		
<p><i>Nie dotyczy</i></p>		
<p><u>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</u></p>		
<p>1.1.</p>		# art. 439 k.p.k.

Zwięźle o powodach uchylenia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
<u>5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</u>		
<u>Nie dotyczy</u>		
<u>5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</u>		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
	Brak	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
--------------------------------	-------------------------

II.	<i>kosztami postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa.</i>
------------	---

7. PODPIS
Rafał Kaniok Dorota Tyrła Sławomir Machnio

<u>1.3. Granice zaskarżenia</u>			
Kolejny numer załącznika	<i>I</i>		
Podmiot wnoszący apelację	<i>Pełnomocnik wnioskodawcy</i>		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	<i>wyrok Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie z dnia 5 października 2020 r., sygn. akt VKo 349/19</i>		
<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów		
<u>1.4. Wnioski</u>			
#	Uchylenie	#	Zmiana